

Дончо пѣщо е да ся помѣсти пѣкой отъ начала-та си когато еж прави!

МАКЕДОНИЈА

ВѢСТНИКЪ ЗА НАРОДА

Καθημερινὴ πρῶτη καὶ ὑποχρεωτικὴ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους εἰς τὸ αἶμα.

Подписка-та на спомоществованія ста-
ва отъ Цариградъ при Редактора и издателя
на МАКЕДОНИЈА П. Р. Славейкова при
Одугъ-Копиѣ № 68. Стати и писма за об-
щественны работы помятватъ ся безъ пла-
тъ, а за частны извѣстїя плаща ся по 2
гр. редѣтъ, а кога ся построи по грошъ.

Подписка на спомоществованія ставатъ
при опредѣленїи по възгъ настоятели, които
и отговарятъ за вѣстникѣтъ.

МАКЕДОНИЈА излизва за сега еднѣжъ
на недѣлѣжъ въ сѣботѣ. — Цѣна придила-
та за години 4 бѣли меджидѣта за въ
Цариградъ, а пѣтъ за по въ на всякъдѣ—
за шестъ мѣсеца 2 1/2 за въ Цариградъ, а за
по въ на всякъдѣ 3. — За три мѣсеца 1 1/2
бѣло меджидѣ за всякъдѣ.

Писма не освободени отъ пощенскѣ платж
и нарѣчанїя за експрессъ не съдружени
съ придила-тъ не ся приематъ.

Редакцията на В. Македонїѣ,
като проси извиненїе отъ абонатытъ
си за нацѣбенїето на тѣхъ годишното
теченїе на бросветъ ѿ, извѣстѣва че
теченїето на бросветъ отъ третїѣтъ
годишнѣ подкажи пакъ отъ 1-й Дек.
1868.

Македонїѣ ще слѣдува да ся из-
дава и за нацѣбенїето въ сѣботѣ вѣременно
разстоянїе, на сѣботѣтъ форматъ и по
сѣботѣтъ цѣна, съ особено старанїе са-
мо и респектъ за улѣхненїе на сѣдѣр-
жанїето ѿ.

Умоляватъ ся прочее тѣзи отъ аба-
натытъ ни на които годишната ся сѣвѣр-
та съ второто годишно теченїе да по-
бѣратъ да ни отговорятъ до това вѣр-
ме искатъ ли да получаватъ и за на-
прѣдъ листѣтъ ни или не; защото слѣдъ
испращанїето на 1-й брой отъ новѣтъ
годишнѣ нѣтъ ся прѣсѣдѣтъ испращанїето
на листѣтъ си за тѣмо отъ дѣто не
получили отговоръ. А отговоръ като ка-
зувалы разумѣвалы придила-тъ, защо-
то на голы порѣжы не ще ся прати ни-
кому листѣ.

Любителитъ на вѣстникѣтъ ни ще ни
просѣятъ за тѣхъ строгостѣ коїто ще
земелъ, защото не е ни отъ користо-
любїе ни отъ недовѣрїе чакъ толкозъ, но
защото сѣмы прихудени на това. Нама-
та работа като всякога сѣжана тѣя
годишнѣ е сѣвѣтъ докжана, тѣй що и да
искали да покажѣтъ нѣкоїкъ щедростъ
не можелы отъ положенїето си, въ кое-
то ни е докарало доброземѣтелство-
то на едикъ нашъ прїемѣ и голѣмо-
то родолюбїе на нѣкоїкъ отъ абонатытъ,
коїто и сега още не сѣ доплатили
стойностъ-тъ за тѣхъ годишното те-
ченїе на листѣтъ що сѣ получавали.

ПРАКТИЧЕСКАТА СВОБОДА.

На послѣдно вѣрме името свобода въ
явно то мышленїе е станало като стрѣвъ
съ коїто искатъ да застрѣвятъ народы-
тъ, тѣзи които искатъ да ги улѣватъ въ
примѣтъ или на вѣдѣжѣтъ си.

Настѣникъ свободата сама по себеси
не е лѣно пѣщо, но за тѣзи които не
ѿ разбира-тъ, тѣ може да бѣде и най-
лошето пѣщо; злѣ настрѣвены кѣтъ неїкъ
тъ можатъ неїкъ като тѣрсятъ да намѣ-
рятъ най тежкытъ оковы.

Свободата е, инакъ да кажемъ, хубаво
пѣщо, но тѣ е хубаво тогазъ само, ко-
гато тѣзи които сѣ домогватъ или сѣ ся
домогали до неїкъ умѣжѣтъ и знаѣтъ да ся
наслаждаватъ на неїкъ въ самѣтъ практикѣ.

Идеалната свобода, толкозъ може да
бѣде полезна за дѣйствиелный, всѣко-
гашный животъ, колкото едикъ много ху-
бавъ сѣтъ; тѣ е сѣнка безъ сѣнѣтъ,
звукъ безъ хармонїѣ. А то че каже, че
тѣзи които грамѣтъ за свободѣтъ трѣба
да тѣрсятъ тѣзи свободѣ коїто прави
като частно всякого така и цѣлъ на-
родъ да бѣде свободенъ въ самото дѣло,
въ сѣбѣтъ на реалностъ-тъ.

Истинната свобода ся обусловва съ
добъръ познатѣтъ общинскѣ свободѣ; дѣ-
то пѣма общинска свобода, тѣмъ пѣма, та
и неможе и да бѣде никаква свобода.

Въ общинскѣтъ животъ ся заключава
онѣи крѣжъ на практическѣтъ свободѣ,
въ коїто може да ся развѣе общото по-
литическо благоденствїе, защото при-
готви чѣловѣчѣтъ, които ще можатъ да
ся ползуютъ съ него.

Отъ това слѣдува че най-напрѣдъ трѣ-

винѣ и податѣско въ този пѣтъ на
свободѣтъ.

Ще ни кажатъ, че напѣтъ общинскѣ
законы не сѣ по самосебе си отъ най-до-
брытъ, че тѣ неотвѣратъ широко поле
за работанїе и свободно движенїе на на-
родѣтъ: ще отговоримъ, че вѣрмето и об-
стоителствата ще докаратъ што и тѣзи
законы да ся оствѣршенствуватъ отно-
сительно и да ся прѣобразуватъ въ духѣ-
тъ на едно повисше схващанїе на об-
щинското самоуправленїе. Отъ другъ стра-
на пакъ неможемъ да не признаемъ, че
законытъ които и сега сѣществуватъ,
даватъ на общинѣтъ извѣстно простран-
ство за работанїе и право за инициативѣ
въ извѣстны граници. Употрѣбенїето на
тѣзи правды было бы безъ друго мно-
го полезно за развитїето на свободнытъ
общинскѣ отношенїя, и особено за упа-
трѣванїе на напѣтъ общинскѣ интересы.

На жалостъ обаче знаемъ си ся до
колко жѣлаемъ и до колко умѣемъ и ни
примѣга да ся ползуемъ и съ онѣзи
правды, които и днесъ още имамы и
ни ся падатъ въ общинскѣтъ животъ.
Това което намъ сега ни липсува, и което
треба най много да жѣлаемъ и отъ все
сѣрце да ищемъ, то е — сѣриозната воля
да гледамы общинскѣтъ си работы съ
участїе и съ топло присѣрце.

Трѣба изобщо да започнемъ повечко да
мыслимъ за себеси и да работимъ а най
вече въ полето на общытъ интересы, и
въ границѣтъ на напѣтъ положителны прав-
ды. Признаваме че обща характерис-
тична черта у всѣхъ млади народы е,
да ся оставятъ тѣй што другъ за тѣхъ
да мысли и да работи, както обыкновен-
но правѣтъ дѣцѣта; но пытамы, тѣй ли за
всякого нѣтъ трѣба да останемъ все дѣ-
ца? Можемъ да кажемъ че това равно-
душіе, това нецѣрленїе у насъ за общи-
нскѣтъ ни интересы произхожда отъ това
дѣто тѣй малко сѣмы расположены да въ-
руваме у своето собствено знанїе, у
своѣтъ душевнѣтъ мощъ и политическѣ
проницателностъ; въ теорїѣтъ не сѣмы
вѣщи, а практикѣтъ пѣмамы никакѣ. То-
ва е тѣй, но трѣба да примыслимъ че
това знанїе, тѣя мощъ и проницателностъ
пѣма да ни дойдѣтъ тѣй като отъ невидѣ-
нїѣтъ, или да ни ся спуснѣтъ съ кош-
ницѣтъ отъ небо: додѣто не ся научимъ
да плуваме по водѣтъ, никогѣ нече мо-
жемъ да плуваме. Всѣхъто на сѣбѣтъ
ся научава въ практикѣтъ. — Слѣдова-
телно трѣба да практикуваме, и тогазъ
даже когато още не сѣмы сигурны че ще
можемъ да извѣршемъ всѣхъо както трѣ-
ба. Настѣникъ началото е тежко и мѣчно,
но все трѣба да ся стори начало, трѣба
да ся захване, и колкото по-напрѣдъ
толкозъ по-добрь.

Тѣзи наши думы ся касатѣ до по-
выитъ животъ коїто наставамы нѣй днесъ
слѣдъ рѣшенїето на черковныйтъ ни въ-
просъ, но тѣ можатъ твърдѣ добрь да ся
приложатъ и на общинскѣтъ животъ кої-
то сѣмы настанѣли вече слѣдъ въведенїе-
то на устройството на вѣластѣтъ, въ кої-
то сѣмы имали случаи да видѣмъ до кол-
ко ся пѣнемъ и колко губимъ колкото
отъ неумѣнїето, дажѣ толкозъ отъ не-
радиенїето и страшенїето да упражняваме
въ общѣ полѣж правдытъ които ни е
устѣпало това устройство.

Несумѣнно, че е много по лесно въ
всѣхъо да ся възлагамы на едикъ по го-
ренъ авторитетъ, на едикъ по горнѣкъ во-
лѣ; по тѣя леснѣтъ правы това да гу-
бимъ онѣи косто сѣмы спечелили: тѣ за-

лишени отъ неїкъ. Твърдѣ е лесно да ка-
жемъ: «Що знамъ азъ? Нека правител-
ството или Духовното началство да рѣ-
ши тѣхъ работѣ, то знае, нека то да ѿ
разгледа.» Въ такѣтъ случай нѣй напѣ-
нѣкъ пѣмамы онѣи отговорностъ, коїто
быхмы имали, когато ся самичкѣ домогва-
мы да устроивамы общинскѣтъ си рабо-
ты по собственото си въззрѣнїе и по
собственото си схващанїе; по тогазъ не
быхмы на за всегда и оставали въ по-
ложенїето на слабѣтъ дѣца на които
всѣхъкъ трудъ е да казуватъ «дайте ны
хѣбѣтъ», но за това и всѣхъката имъ пе-
чала е, — да гледаватъ когато не имъ
даждѣтъ. Положенїе жалостно напѣнѣкъ по
още по жалостно е положенїето на ста-
ри дѣца като насъ, които не сѣ въ сѣ-
стоянїе да ся възсправятъ и да стапятъ
твърдо на нозѣтъ си, а чакатъ все други
да ги възсправятъ и на друго рамо да ся
облегчатъ че тѣй да вършатъ.

Дѣтнско е слѣдовательно да възлагамы
все на други грыжѣтъ за себеси, както
едѣтнско и това дѣто обыкновенно пра-
вимъ да считамы себеси злочесты и като
унылено изложены на злостраданїя, и ни-
що да не правимъ освѣтъ да ся опла-
кѣмы и да чакамы отъ други да ны из-
вѣршатъ това, което е намъ прѣдоставе-
но да си го извѣршамъ, да тѣрсимъ по-
мощъ отъ други въ това, отъ което нѣй
и право имамы а и можемъ самы да ся
забарамы.

По-големѣта частъ отъ злоупотрѣбенїа-
та, отъ които сѣ кѣрвамы сѣзы пѣчимы
прѣдъ другытъ, не сѣ освѣтъ послѣдны
на нашето нерадѣнїе да ся прѣдваримъ
отъ тѣхъ, — на нашето неумѣнїе да ся
ползуваме отъ правдытъ които ни сѣ
дадени, на нашето все на готово и отъ
чужды чаканїе за помощъ и запажѣ. И-
ма ли законъ коїто да покровителствува
пѣкон злоупотрѣбенїа? Не. Тогазъ кой е
крѣвъ ако тѣ сѣществуватъ и нѣй зло-
страдаемъ отъ тѣхъ? Не сѣмы ли нѣй
самы които нерадимъ да ся защитимъ
чрѣзъ законытъ които сѣществуватъ? Не
сѣмы ли нѣй самы които неумѣемъ да ся
ползуваме отъ свободѣтъ които ни е да-
дена? Ако прочее нѣй сѣмы злочесты въ
пѣщо, то не сѣмы отъ друго по отъ соб-
ственнѣтъ си неспособностъ и нецѣдѣр-
ностъ, отъ собственото си нерадѣнїе и
немаренїе. А са такѣвъ свойства нѣй и
въ рай Божїй да бѣдемъ и сѣ Ангѣлы
да сѣжителствуваме ще бѣдемъ все стра-
ждущи, все обидѣны, безъ да ны сѣ
крѣвы на мѣстото, ни сѣжителитѣ, ни
кое да е постановленїе.

Нѣй мыслимъ, че е въ дѣлнѣтъ на
печатѣтъ ни, а още повече сега, да дига
гласѣтъ си често и съ енергїѣтъ противу
това старо у насъ и вкоренено вече не-
маренїе, което въобще показуваме сѣрѣ-
мо общинскѣтъ нашъ животъ. Въ напѣй-
тъ голѣмъ интересъ е, ако да можемъ,
(а можемъ ако искамы), да напуснемъ
това зараждѣнѣло немаренїе въ това от-
пѣшенїе, и всѣхъа сѣгласно и единоду-
шно да налегнемъ около старанїето за
напѣтъ общинскѣ работы.

Нѣй ся надѣемъ да пѣма пѣкой отъ е-
днороднѣтъ и съотечественнѣтъ ни
коїто да не жѣле што Българскѣтъ
народъ да стане колкото е повече възмо-
жно отъ всякъ странѣ развитъ и сѣвѣ-
сенъ; но трѣба и да исповѣда и да при-
знае че това жѣланїе неможе да ся по-
стѣгне освѣтъ съ напѣдѣванїето на об-
щинскѣтъ животъ. Какѣтъ и да е въпросъ
въ тѣзи сѣрѣ не трѣба да ны намѣрѣва

земамы участїе въ всѣхъкъ работы които
по законытъ подпадатъ въ надлежностѣтъ
на общинскѣтъ властъ; трѣба да покажемъ
на дѣло своѣкътъ озрѣла свѣсть. Да не ос-
таваемъ всякога да чакамы инициативѣтъ на
началствата въ работы, на които управле-
нїето само правителството е дало въ рѣшѣтъ
на народа. Инакъ не ще ни помогнатъ
ни най хубавытъ ни най либералнытъ
постановленїя, съ които и при които нѣй
пакъ можѣтъ да останемъ на истѣтъ то-
чѣкъ дѣто сѣмы си были и какѣтъ сѣмы си
дѣла одѣрѣли, отъ което дано Господъ
поне за напѣдъ да ны опазѣ.

ПѣМѣНѣТЪ И СЛАВЕНѣТЪ.

Вѣлѣзѣтъ, че русско-пруското съюз-
ничество почива на твърдѣ слабы осно-
вы захващѣтъ да излѣзѣтъ на видѣло.

Заплетенытъ отношенїя на многоброй-
нытъ народы въ земитѣ които лежатъ ме-
жду Германїѣ и Русїѣ — чистѣтъ ся и
ся развѣрзватъ: тукъ ся видѣтъ двѣ гла-
вы противуположны силы.

Пѣмѣнскѣтъ элементъ слѣдѣ главѣтъ
си тенденцїѣ: подаванїето и попѣмѣнѣ-
то на народытъ отъ славенско произ-
хожденїе.

Отъ едикъ странѣ Австрїѣ е хвърлила
пѣмѣкѣтъ си мѣжы по цѣлъ юговѣсто-
чнѣ Европѣ.

Пѣмѣкѣтъ колонїѣ сѣмъ оплели и обгѣр-
или Австрїѣ сѣмъ работѣтъ. Лѣно прѣви-
жали сѣмъ границѣтъ и распространѣли сѣмъ
ся по цѣлъ южнѣ Русїѣ. Отъ другъ
странѣ Пруссїѣ, слѣдъ като попѣмѣнѣ
полабскѣтъ славены, които обитавахъ цѣ-
лѣтъ ѿ земѣтъ, прѣхвърли границѣтъ и
распространи пѣмѣнѣто по цѣлъ запад-
нѣ Русїѣ. Польша, Литва, Естонїѣ и прѣ-
дѣлитъ около Балтїйско море, бѣхъ по-
чти попѣмѣнѣни. Пѣмѣството (благороднѣ-
тъ) и духовенството като бѣше тѣхно,
простѣтъ-тъ славенскѣтъ народъ, коїто нѣмъ
робувахе, губѣше отъ день на день бы-
тътъ си.

Но тѣзи пѣрѣкъ силѣ ѿ всѣхъ друга
по по малка или — Русїѣ.

Началото на Германцѣтъ: *Drang nach Osten!* (прѣбой, завладѣнїе на Истокъ) прѣ-
късѣтъ ся отъ събужданїето на рускѣтъ
народъ.

«Кабинетѣтъ на Сан-Петербургъ прѣ-
сѣче на ведѣжѣтъ тѣзи тенденцїѣ, като
направѣ рускѣтъ-тъ языкъ званиченъ, ка-
то отказа напѣдѣванїето въ войскѣтъ на
тѣзи отъ жителитѣ на балтїйскѣтъ стра-
ны, които не бы знаили рускѣ и пр.»

Тѣзи мѣрѣкы и още много други, при-
чинѣхъ въ Германїѣ едно твърдѣ живо
раздѣрзанїе, което не че да мѣне безъ
да покаже дѣйствиѣта си въ расправѣнїе-
то, което ще стане на скоро въ парла-
ментѣтъ зарадъ конвенцїѣтъ отъ 9 апри-
лѣ 1857. Тѣй говори *Opinionъ Паси-
ональ* върху това.

Спорѣтъ конвенцїѣта отъ 9 априлѣ 1857
и Русїѣ и Пруссїѣ сѣмъ прѣдаватъ всѣхъкъ
политическѣ прѣстѣпнѣны, които
попѣмѣнѣтъ отъ едикъ земѣ въ другѣ, въ
теченїе на 12 години.

Прускѣтъ прѣдставителни сматратъ той-
зы трактатъ като сѣвѣтъ безполезенъ за
Пруссїѣ даже мыслиа че много сѣспѣ-
валъ сѣричастїето на русско-прускѣтъ
границѣ. Заради тѣй Г. Леве бѣше по-
скалъ отговоръ прѣди пѣкой день отъ
правителството, да ли мысли то, да обнови
тѣзѣ конвенцїѣ съ Русїѣ. Министрѣтъ на
финанцїѣтъ отговорилъ че за сега немо-
жалъ нищо да каже върху това.

дойде, време, да се расчленива Австрия.

До дѣто цѣлъ свѣтъ мислеше, и публично се даже выкаше че Пруссія заедно съ Руссiя подпомага властолюбieto на Румунското княжество, *Пордѣ-Доймер-Алгемайнер-Цайтунг* познатий-тъ Бисмарковъ органъ, дохожда ненадѣйно и укорява реченото княжество заради военныи на прусскитѣ политики.

“*Kurrie d' Oriant*”, като говори върху тойзи предметъ дума: Ако берлинскый-тъ кабинетъ искаше сериозно да въспрѣмѣмъ намѣренiята, които отдава днесъ на Букурешкый-тъ кабинетъ, то не бѣше сега да обяви своитѣ подѣшания въ вѣстникъ си, но прѣди шестъ мѣсеца и то въ Букурещъ. Тоестъ тогавъ когато българскы чети прѣминуваха Дунавъ, тогавъ когато всички ковадяха румунското правителство че тѣрпи и подпомага прѣдприятiята на комитетитѣ: тогавъ трѣбаше да се гърми противъ румунскитѣ политики, а не когато се вече уталожил.

Намъ ни се струва че *Kurrie d' Oriant* не е разумѣлъ значението на обявленията на прусскый-тъ органъ. Той не е забѣлжил че реченый-тъ вѣстникъ удари на румунскитѣ политики спрямо Австрия а не и спрямо Турциѣ. Даже може да се каже че Н. Д. А. Цайтунгъ, съ тѣзи заплашвания одобрява румунскитѣ политики спрямо османскитѣ държавѣ, като не говори нищо за неѣ.

Защо следователно да неодобрява Бисмаркъ румунскитѣ политики и спрямо Австриѣ?

Напомнитѣ си че, първо нейната история не е и нищо друго освѣн постепенно потѣпкване и убиване на правата на Славенскитѣ народы които сѣ въ неѣ. 2-о Че и днешнитѣ австрийскы политики сѣ повечето Нѣмцы нежелат Австриѣ. 3-те че Славенитѣ, които най-повече иматъ причини да желаятъ животъ на Австриѣ, биватъ гонени. Защо? Защото Байетъ прѣдпочита да сѣднини съ Пруссiя цѣлѣтъ Трансильтанскѣ земи, нежелат да въздържи Австриѣ на федеративенъ начинъ, споредъ който да пуюжнитѣ Словени. Това е истина, която не е вече тайна. Споредъ туй може да се изтъкува онуй постоянно пѣжно поставяване на Пруссiя къмъ Австрийскый кабинетъ.

Това е втората точка за дѣто не се посрѣщатъ прусската и руската политика.

Отъ другъ странъ Бисмаркъ има голѣмъ интересъ въ прѣтелството съ Маджаритѣ отъ двѣ причини: 1-во за да откъсне Унгарѣ отъ Австриѣ, ако бы да се сдружи тя съ Францъ противъ Пруссiя, туй което го и Танимъ спомени (Вижъ *Македон* 50) а 2-о защото маджарскыйтъ народъ тѣй споредъ мнѣнието си както и за бъдущето си принуденъ е да се бори съ словенскыйтъ элементъ който го е обикалѣ отъ всякъдъ. Германия всякогаждъ ще му помага защото той може да бѣде твърда стѣна между Славенитѣ за да възпиратъ осъществението на страшиятѣ панславистскѣ идеи, отъ които Бисмаркъ има най-вече причини да се бой.

Следователно кога да е германскый и русскый интереси, ще се срѣщатъ и то въ Австриѣ. И Бисмаркъ който го прѣдвѣжда, трѣба да прѣдпочита да направи съюзъ съ унгарскитѣ дипломаты. Туй е споредъ нашето мнѣние значението на гаданieto което прави *Пордѣ-Доймер-Алгемайнер-Цайтунг* на Румуниѣ и тоа наше мнѣние доволно потвърждава послѣднитѣ телеграмъ отъ Берлинъ (25 ноемвр.), че Пруссiя прѣдпочита прѣтелството съ Унгарѣ нежелат съ Румуниѣ.

Общинитѣ въ сѣдиненитѣ Американскы държавы.

“Общината се съставя въобще отъ 2 до 3000 и повече жители; нейното руупавление е поставено въ рѣцѣтъ на нѣколко лица, които се промѣняватъ всякъ година и които се наричатъ старейшины. Тѣ сѣ задължени отъ законъ-тъ да съставятъ листътъ на избирателитѣ въ тѣхнѣ-тъ общинѣ и ако бы тѣ да не

работы, които държавнитѣ законъ именно не опредѣлява, тѣзи старейшины изпълняватъ просто желанието на населението, както и въ Францъ градоначалникъ-тъ (*le maire*) туря въ дѣйствието рѣшенiята на муниципалнитѣ съвѣтъ. (И въ турско мюлюринъ-тъ, рѣшенiята на членовѣтъ мезличъ-тъ) въобще старейшины-тъ дѣйствуватъ отъ тѣхнѣтъ си главѣ, въ управлението на общинѣтъ, и подъ тѣхнѣ собствени отговорности; но въ случай на новы прѣдприятiя тѣ призоваватъ общинскы събрания, които рѣшаватъ, подъ тѣхното прѣдседателство, сичкы-тъ въпросы за управление-то на общинѣ-тъ.

“Въ всякъ година, прѣзъ мѣсець Мартъ или Априлий, става едно главно общинско събрание, което произнася старейшинѣтъ и избира други на тѣхното мѣсто. Въ сѣщото време това събрание избира още много други чиновници, които съдѣйствуватъ за управлението на общинѣтъ, като напримѣръ: опредѣлителитѣ на дѣждитѣ, събирателитѣ имъ; полицайскытъ чиновници, които се грижатъ за изпълнението на законѣтъ: общинскыйтъ писаръ, който държи протоколътъ на разискванията и държи цивилнитѣ регистры за ражданието, женението и умираието; общинскыйтъ съкровищникъ и проч.

“Всякъ жителъ е задълженъ да прѣмни фунцитѣ които му се прѣдложатъ отъ главното събрание, въ противенъ случай той се наказва чрезъ тежки наказания (джизаи-нактѣ), но и за това и по-много отъ тѣзи службы се заплащатъ. Въобще, въ Сѣдиненитѣ Щаты чиновницитѣ пѣматъ опредѣлени платы, но тѣ зематъ единъ опредѣленъ таксъ на парче отъ тѣхнѣтъ работѣ (както тескережитѣ въ Турско).

“Народътъ на сѣдиненитѣ Американскы щаты има за принципъ какво „всякъ чловѣкъ познава най-добръ свой-тъ собственъ интересъ и че никой нѣма право да му се мѣси въ работитѣ освѣнъ когато неговитѣ дѣла докарватъ вредъ на обществото или на частны лица или когато обществото има нужда отъ неговото съдѣйствието за нѣкое общеполезно прѣдприятіе“. Върху този принципъ е основана свободата въ Америкѣ: всяка една община относительно къмъ цѣлѣтъ държавѣ се смята като една личностъ и тя е независима отъ правителството, колкото за своето вътрешно управление, и е подчинена подъ върховитѣ власть само за онѣзъ работы които се отнасятъ до общитѣ народны и държавны интересы.

“Жителътъ на Сѣдиненитѣ Щаты е привязанъ на общинѣтъ си, защото е тя силна и независима, той се интересува за неѣ, защото и той помага на нейното управление; той ѣкъ обща защото нѣма за какво да се оплаква отъ неѣ; въ неѣ той туря гордостътъ си и бъдущността си; той се намѣсва въ всичкы случки на общинскыйтъ животъ. Въ неѣ-той се опитва да владѣе народътъ, навикнува на порядокътъ, проумява равновѣсието на разнитѣ власти, добива ясны и практическы понятия за натуриятѣ на неговитѣ дѣлжности, тѣй както и за пространството на неговитѣ права.”

Новый-тъ прѣдседателъ на Сѣдиненитѣ държавы въ Америкѣ.

Избранието на Улисса Гранта за прѣдседателъ на сѣвероамериканскыйтъ Сѣдинены държавы, — е вече свършено дѣло; за подпрѣдседателъ е избранъ републиканецъ Колфаксъ. И двамата получили 206 избирателны гласове въ 25 държавы тогавъ, когато демократитѣ Сеймуръ и Блери надвигли само въ 9 държавы, като сполучили 88 гласа.

Лишениитѣ отъ правото на избране държавы Мисисипи, Техасъ и источна Виргинія не дали гласовѣ си. Демократическѣтъ програмъ защищавали: Алабама, Орегонъ, Луизиана, Георгія, Кентукы, Мерилендъ, запад. Виргинія, Делауаръ и Нью-Йоркъ; даже търговската столица, градъ Нью-Йоркъ, прогласилъ Сеймура и Брера, съ 7,000 гласове повече отъ републиканцитѣ, като показа съ това свое-

ранието и самъ Г. Джонсонъ публично обявилъ свойтъ симпатіи къмъ демократическѣтъ програмъ, комуто за отвѣтъ Г. Сьюардъ, министръ на иностранныѣ дѣла се намѣрилъ побуденъ, да обяви въ Нью-Йоркъ своитѣ пакъ републиканскы убѣждения. Словото на Г. Сьюарда, направилъ голѣмо впечатлѣние въ слушателитѣ, но немогло да промѣни рѣшенiята на Нью-Йоркъ.

Републиканцитѣ като тържествуваха въ прѣдседателѣтъ си побѣдѣ, отъ другъ странъ тѣ пакъ загубиха, въ това време. Въ конгресътъ имаха тѣ напредъ 2 | 3 отъ гласовѣтъ на свое расположение, а сега това число се е смалило, тѣй что-демократитѣ които при главнитѣ избирания сполучиха още 27 гласа за конгресътъ, — располагатъ отъ сега въ палатѣтъ на прѣдставителитѣ почти съ еднакъвъ силѣ на противницитѣ си. Това обстоятелство е твърдѣ любопытно. Напрѣжната изпълнителна власть (Джонсонъ като се приближаваше къмъ демократитѣ) имаше 2 | 3 на законодателитѣ власть, (Грантъ републиканецъ) има предъ себе си законодателство, почти раздѣлено на двѣ ордин. Заради началото на Грантовѣтъ карьерѣ това степеніе на случайноститѣ е благоприятно; — то отговаря, до колкото се може по-добръ, на умѣренитѣ-тъ, спокойнитѣ-тъ и независимитѣ неговѣ характеръ; партията която го взведе на тозъ по-высокъ постъ, не ще начне да тиранствува надъ него, но и той не ще има тѣзи потребности да земе подъ свойъ защитѣ, демократитѣ които сами по себе си не сѣ безсилни; а при това Грантъ е единственитѣ чловѣкъ когото, и демократитѣ считаха за “възможенъ”, да имъ бѣде прѣдседателъ. Положението му при Джонсона въобще бѣше все на ширекъ; като главенъ комендантъ на войска-тъ, той се намираще между два огня: между прѣдседателя и конгресътъ, но той искусно изигра опѣжъ ролѣ, който не знай да играе генералъ Шангарниѣ при прѣдседателя Луй-Наполеона.

Улиссъ Грантъ, който станъ сега началникъ на най-силнитѣ-тъ народъ, подобно на Авраама Линколна направи си наредъкъ: въ войнѣтъ трудъ, той никому не е обязанъ за нищо въ животѣтъ си, освѣнъ на самни-себе си и на заслугитѣ си. Както у Линколна тѣй и у Гранта, въ характеритѣ имъ прѣобладава; скромность и умѣренность — тѣзи неизмѣнни спътници на мъжественитѣ силѣ; нѣкаква си величавъ простота, заедно съ искренѣтъ пажоность и чловѣколюбіе — придаваха едно неподражаемо обаяніе въ лицето на покойнитѣ-тъ Линколна; съ мирнитѣ си пастойчивостъ Грантъ много се приближава къмъ него и чрезъ други качества, напр. съ испытанѣтъ честность и несъмнитѣното си чловѣколюбіе, което свидѣтелствуватъ неговитѣ условия съ Ричмондъ и съ войска-тъ на Ли.

Съ това два нѣтъ избране на такъвъ мъжѣ, Сѣверо-американцитѣ краснорѣчиво обявяватъ каквы качества най-вече цѣнятъ тѣ въ своитѣ прѣдставителни. Трудѣтъ, честность-тъ — разумѣва се при способноститѣ, — повдигатъ се чрезъ тѣхъ на първо мѣсто.

Карьерата и доброто име на Гранта — сѣ съвѣтъ военны. Като свърши курсътъ на военнѣтъ академіѣ въ Уестъ-Пойнтъ, той стѣпи въ войска-тъ, съ който и участвува въ мексиканскый-тъ походъ, подъ прѣдводителството на генерала Тейлора, а послѣ Скота. Въ началото на гражданскѣтъ войнѣ, той получи мѣсто на Западъ, като полковникъ на единъ полкъ волонтеры. Скоро му се даде случай за да покаже своитѣ услуги на сѣвернитѣ въ Кентукы и Тенесси; и твърдинитѣ Генри, Дюпелсонъ които той прѣвзѣ заедно съ нѣколко хиляды пѣхотници и съ множество топове значително съживи духътъ на сѣвернитѣ, който бѣше при отпаданіе. Най послѣ неговата добра слава се здравы корени въ 1863, когато той послѣ промѣни чести въ бойтъ сполучи да разбѣе конфедератитѣ подъ началството на Джонсона а послѣ и Пембертона. Подиръ това той обсади Викабургъ, тѣзъ твърдинѣ на южнитѣ край Мисисипи и въ мѣсець Май удари на пристѣпъ, но отлаенѣтъ на първитѣ-тъ пѣтъ, той за-

вий-тъ смъртенъ ударъ за конфедератитѣ. Послѣ като комендантъ на Виргинскѣтъ войска, Грантъ се голѣмо търпѣніе умѣи да избѣгне отчаянитѣ патиски на южнитѣ и да води прѣдупредителнѣ войнѣ безъ особено кървопролитіе до когато Ричмондъ не падѣ прѣдъ него, побѣденъ чрезъ неговѣтъ стратегіѣ. Отъ това време до сега, поведението на Гранта, споредъ общото мнѣніе, е было пѣлно съ здравъ разумъ и умѣренность — туй което съставлява най-голѣмѣтъ похвалѣ въ република-тъ. Грантъ не е бѣлъ тѣсно свързанъ съ никой партиѣ или фракціѣ (отдѣленіе) и свободенъ отъ всячки обидания и обвезательства, той е въ стѣпанието, повече нежелат другъ нѣкой, да изпълни ролѣтъ на примирителъ между възбуденитѣ страсти въ сѣюзѣтъ. — Рѣката на убийцѣ не даде на Линколна, да изпълни тѣзи ролѣ, за който го располагаше всичката му висока природа; сега общитѣ гласѣ призовава за тѣзъ ролѣ — Улисса Гранта, и както се види, той е достоинъ за голѣмѣтъ-тъ си зада-тъкъ. Миналото му дава пѣлѣкъ свободѣ, и не му праща нити единъ укоръ. Нека приложимъ на това, че споредъ самото си происхождение изъ лагеритѣ на републиканцитѣ, Грантъ — прѣдседателъ, назначава следующѣтъ програмъ: *отомътъ — заплатѣтъ на купонѣтъ зарадъ сѣюз-* нитѣ дѣлѣтъ съ злато (а не съ кинѣ, както искаха демократитѣ), продѣже-ніето на прѣустроението по сѣюзѣтъ въ смисѣлътъ на желаніята на конгресътъ който се сгрома, да обезпечи плодове въ побѣдѣтъ на сѣвернитѣ надъ югъ; *отъ овѣнка* — прѣтелскы отношения къмъ европейскитѣ държавы но вкупи и ревнитѣ припазаніе на Монрое (за да се не мѣсятъ европейцитѣ въ американскитѣ работы). Такъвъ е въ общитѣ си черты значението на новото прѣдседателско избране въ сѣдиненитѣ държавы, на което срокътъ, наченъ отъ марта 1869 и свършва се въ Мартъ 1873.

СЛОВО,

Прочитано отъ учителъ А. Вѣликовъ при отваряието на пловдивскѣтъ гимназіѣ

Достопочтенны Господари и Г. слушатели!

Безброитѣ семе на духовитѣтъ природѣ е распрѣснато на всякъдѣ, напѣлнува всичкыйтъ мѣръ; и то, за да се развѣе въ душевны смѣщества отъ които да се очакуватъ моралны (нравственны) плодове, трѣбва да наиде на такъвъ умственъ почвъ, която да бѣде изработена добръ: въ противенъ случай чаканитѣ надежды не удовлетворяватъ желаніята Земледѣецѣтъ напр. който се занимава съ отхранованіето на растеніята, отъ опытъ знае, че хвърленото семе или насадената прѣщипа въ земѣтъ, тогава само нарастува въ здраво и весело растеніе и ражда прѣкрасны плодове, когато по-първо почвата пѣтъ удобри и изработи; сир., когато пѣтъ даде добродѣлны естественскы условия за тѣхното развѣтие: защото въ такъвъ случай тѣ се коренитѣ си могатъ да изсмукватъ раздробенитѣ си минералны пѣщѣ. Оставѣте лозита си на нѣколко години незаровени на есенъ, не рѣзани на пролѣтъ, не прѣкопаны прѣзъ лѣтото; тогава вые вибѣтъ гроздіе, ще намѣрите едни безплодны лозы израснати съ ширѣ, трескотѣ и други врѣдны трѣви, съ единъ рѣчь ще ги залустѣете.

Безбразны гражданѣ! Казанното духовно семе е учението, а пакъ умствената почва сѣмъ занитѣ на вашитѣ чада и питомци, тѣя ваши будущи гражданѣ. Насадѣте го въ главитѣ имъ и за плодѣтъ му имайте пѣлѣкъ надѣждѣ. — Аристотель, тоя философъ надъ философитѣ и отецъ на естествоиспытателитѣ, е казалъ още въ старитѣ времена, че чловѣческыйтъ умъ е подобенъ на дѣска, на който висятѣненіята отъ прѣмѣнитѣ на тѣлеснитѣ мѣръ сѣ нарѣзуватъ и оставатъ въ неѣ обѣзѣи. Отъ послѣднитѣ се съставятъ понятия и науки, които дѣйствието на разумъ сѣдинява, прѣвѣрѣва въ сѣждения, мислѣ, а отъ тѣхъ се ражда и умъ. Чини ми се, че е вече необходимо потребно-щото име Българитѣ да усвоимъ тѣмъ философскѣ аксіомѣ, сир. да си потрудиимъ да изобаймо мозацитѣ на чедата си съ чловѣ-

спешитъ първенци * на казанникътъ ще мо-
гътъ да отговорятъ на нуждытъ му, испъз-
неніето на които най-новече зависи отъ гръ-
жжѣ имъ къмъ него.

Вървайте, че Пловдивчанетъ, спомогнати
отъ благоразумникътъ първенци на областъ-та,
ще могатъ и училищникъ въпросъ да разрѣ-
шатъ тъй също практически, каквото и чер-
ковникътъ ся веке разрѣши отъ парекото и о-
теческото ли Правителство съ тѣхникътъ гръжъ
и трудове. Мысля, че никойлима да ма на-
рече пристрастенъ, като кажъ, че Пловдивча-
нетъ съ казанникътъ два въпроса, правятъ ца-
стивъ цѣлъ Българскій народъ и го вкарватъ
въ новъ фазъ, която распръсва тъмното невѣ-
жество което е корень на всяко зло.

Г-да! Ето веке съ въцаряваніето на Нѣго-
во Величество, Августѣйшииъ ли Монархъ,
Султанъ Абдулъ Азизъ Ханъ, ший ся веке на-
мираме въ блѣсъжъ сложъ, въ който ся сил-
но вгнѣва просвѣщеніето и въ имало на което
ся издигватъ великодушны учебни заведенія по
всичкииъ Имперіи. За това нека продължава
Богъ свѣтлыиъ дия на нашииъ царь и баша,
който горѣщо желае просвѣщеніето на своитъ
си вѣрно-подданыиъ чыда:

30 окт. 1868 год. А. Българскъ

Въ Пловдивъ.

Велесъ, 2-й 9/врий, 1868.

Понеже чловѣкъ по между другите душевны свойства и преимущества е обдаренъ отъ създателя и съ чувство за признателность и благодарность, за това и ние като имаме честь да получимъ тѣя дил едно книжевно благодарѣние отъ Г-на Стефана Тошковича, пожелахме да изпратимъ това и на публиката презъ народниѣ-тъ вѣстникъ Македоникъ.

Нѣгово Высокоблагородіе ученолюбивый и родолюбивый Г-нъ Стефанъ Тошковичъ, побуденъ отъ искрениѣ любовь къмъ своитѣ единопородни братія, благоизволилъ да испратитъ подарѣкъ и на нашето главно Училище св. Методія и Кирила, петнадесѣтъ Българскы журналы за Наука, занятя и търговия, чрезъ Г-на Костантина П. книгопродавца въ Велесъ отъ съдружіето на Хр. Данова. Тѣя книги, какъ весма полезны, имать доста да послужать за чественоото развитіе не само на хосто ся учитъ въ училището;

тър да ги прочитат, без съмнение имаше въ-
вечно да споминат заедно с насъ пята на ка-
заната благодетел, комуто усердно благода-
римъ и остапуваме за всегда признателни.

Надзирателството училищно

Позволете ли Г-е Редакторе да ви съобщиме няколко работи, които от няколко време ся вършатъ въ нашъ градъ Велесъ: на 1283 годишъ по хиджрета ся издѣйствува тука ново написаніе на хората и офицерите на педвипа, а именно: на всички седи въ градъ и

Позволите ли Г-е Редакторе да ви съобщава няколко работи, които от няколко време си вършат въ нашия градъ Велесъ: на 1283 годишкъ по хълхрета си издѣлствува тука ново писаніе на хората и оцѣненіето на подвѣжмото стяжаніе на всякаго само въ градътъ. И послѣдствіе си расподѣлихъ печатаны тескерыня, въ които ся опредѣляватъ данока на всякаго, както за заплатѣто така и за стяжніята. Върху които, ако и да стана оцѣненіето доста чувствително, съ надеждѣ обаче че, въ чаканото прегледуванъ или въ купопродажбитъ, ще ся намѣри истинната цѣна тѣхна. Изъ лошото не ся ограничи до тука: Прѣди три мѣсеца ся яви Меймуръ отъ Битолякъ, който отъ новото писаніе, като численъ нуоузите въ обще, безъ да исклучи нити бѣганците, нити просѣдцытъ и хромцыте, и слѣпцыте, и сакатыте, нити невозрастныте дѣла, даже и до омыля, колто вчера и днесъ ся родены, нѣ само 25 на $\frac{1}{100}$ свещеницыте награда и нѣколко егюнкы, пакъ за осталото войничкыи данокъ, който даже до днесъ ся плащаше само отъ възрастныте; безъ да ся причислятъ никога просѣдцыте и отъ давно время бѣганците и почти неизвѣстни дали живѣятъ или не.

Всуге бяха потребныте погледуванія и теплыте моленія какъ въ количеството това повечето сѣ дѣца просѣдцы, бѣганцы и прочии, и че изваждають това по 25 на $\frac{1}{100}$ едвалъ покрыватъ бѣганцыте, просѣдцытъ и прочіите. Всуге ся отнесохме къмъ миналый отъ тука за

у Скопъ общій управительъ нашъ высочайшій
Апфъ Наша, като изложихме сиромашеството
и злостастіе наше. Сего неостана друго, о-
свентъ да ся помолхше още съ едно общо наше
прошеніе до честното царско Правительство да-
но ся умилостиви да прекрати това ново стѣпи-
ранъ на войничкыя данокъ и отъ малыте дѣца.

Освент това народът тук е много изне-
могъл и осиромашел с отъ злоупотреблени-
ето на мътарството, което отъ три години на
самъ насилственно зпама мѣто много повеѣ
отъ колкуто си продава пилкото. Така на при-
мѣръ: раницага си продаватъ отъ 65-85 паръ
окага, а мѣто зимаѣ отъ три гроша; Виното

Освенъ това народътъ тукъ е много изне-
могъщъ и осиромашенъ и отъ злоупотребленіе-
то на митарството, което отъ три години на
самъ насилственно зима мыто много повеќе
отъ колкуто си продава пиялостъ. Така на при-
мѣръ: риклята си продаватъ отъ 65-85 пары
окажъ, а мыто зиматъ отъ три грошъ; Виното
си продаватъ отъ 15-20 пары окажъ, а гюм-
рукъ зиматъ отъ грошъ. И за тѣмъ работъ ся
испиратихъ нужните прошенія и жалбы въ Бъ-
толя и въ Солунъ; нъ до сега отъ нито некаде не-
семе ся послушани, нити пакъ имаме надежда
да ся послушаме отъ Бътоля и Солунъ. При-
чината надежда наша е на милостъ-тъ и пра-
восудіето на държавния нашъ Господарь Сул-

Іспанія.

Последніми явѣстія отъ това мѣсто гово-
рятъ за едно сѣбрание свѣцано отъ Олозага,
съ намѣреніе за да ся утвърди въ общъ про-
грамъ единодушіето между съюзилитъ, напредъ-
ничавитъ и диктаторитъ. И найновитъ явѣс-
тія прилагатъ че слѣдъ дѣло разисканіе на-
стапало пълно съгласіе и единодушіе.

Въ Мадритъ ся издалъ новитъ избирате-
льный законъ, обнародуванъ чрезъ заличныйтъ
вѣстникъ тойзи законъ, който ся приспособля-
ва наравно въ всѣхитъ изборы основава ся
връхъ началата на общото гласоподаніе. Вся-
кой Испанецъ отъ 25 години на горѣ, който
има политическитъ си правдини, може да бѣде
избирателъ. Войската и сухопѣшната и морска-
та ще иматъ право да даватъ гласъ. Избирае-
мы пакъ ся всички избиратели, освѣтъ отъзи
които въ провинціитъ държатъ чинаѣвическо
мѣсто съ запалъ, и за Сѣбраніето които дър-
жатъ мѣста що изискуватъ прѣбѣжданіето нѣмъ
вънъ отъ Мадритъ. Числото на свѣтъницитъ ще
бѣде единъ на 45,000 жители. Особѣтъ зако-
нъ че нареди избирателнитъ установленія въ
заморскитъ провинціи.

Германія

Едвамъ що бѣхъ ся малко поскирили духо-
ветъ отъ надеждѣхъ за миръ ето че пакъ отъ
много страны сочатъ бой за слѣдующѣхъ го-
динѣхъ.

Едіо окръжно писмо отъ министръта на вѣтрѣишнѣ дѣла въ Баваріи, распратено на чиновничѣхъ конто сѣ подъ рѣкѣтъ му свидѣтелствува че още на 30 Януарія 1868 Прусія сявила сѣ южнѣ Германіи нападатеи и отбранителнѣ слозъ:

Законът за воспитаніе организациі отъ 30 Яни. 1868 вдѣхнѣтъ отъ тѣхъ мыслей, положенъ е върху начала да посвященъ отъ некуство. Той осмѣстива свѣтъ употребленіе то на уставното начало на свѣтъ.

Вѣстнициѣ, които ся противни на германското единство, думатъ, че въ послѣднѣ врѣ-

Според уверението на повечето от днешните жито-орисатели на Изабел, под нейния скиптер, — Испания постигнала неочаквѣ бѣдствия на милитаризмъ и на господството на калугеритѣ. Историтѣ на тази страна, въ последните 20 години, прѣдставлява едни само военни pronunciamientos, разжирани, придворни интриги, домогательства на клерикализмъ, изгнания и козини. Изабела палил, безъ да хвърли за себе си ни единъ прѣдаденъ защитникъ. Най-приближенитѣ по изразу ѣмъ оставшихъ, като ѣмъ узникъ по изразу Давидъ Маршало Серрано, самитѣ тоѣзи съ когото Изабела едно хръне дѣше въ власть-жъ си, и той си повдигналъ противъ пейъ, и сегга тѣмъ никакво, освѣтъ индигантикъ и любимельтъ ѣ Марфори.

Куріе д' Оріан, като говори за това, дума :
между това нека побързават да притурят
че Пруссия не испуща нито една отъ търки-
тъ за прѣдупредване, които бы могли да ѣм
защитатъ противъ неприятеля, въ случай ако
произбѣждатъ опасны запитанія протѣвляні-
я не си прекъсватъ. *Берлинскіе-Корреспонден-*
ци обявява че военный министръ, ще утвер-
дитъ важнѣйши точки на желѣзнытъ пѣтъ
както и съюзнытъ мѣста върху много линіи,
заповѣди ся издаватъ да ся повдигнатъ мостове
при Найст, Дюселдорфъ, на *Франкфуртъ ам*
Одери и *Померцицъ* сѣщата мѣрка ще бѣде зета,
за да ся направивъ новъ единъ желѣзны мостъ
на Елбѣ заради Кіонъ-Хамбургскѣтъ линіи...

Австрія.

Въ Австрійскійтъ Райхсратъ разпавишо ся досега законѣтъ за войскаѣтъ. Полякъ Земляковскійъ объяви, че Поляцитѣ пакъ ще заставлятъ да служатъ, че мислятъ почтено за Австрійѣ, като ся согласятъ съ погодѣватъ частъ която одобрява правителственнѣтъ предложенія. (Бѣдѣни Поляци! Тѣ всякого имать почтении мысли за Астрійѣ; дано бы дахъ Богъ и Австрія да мисляше така почтено за тѣхъ.) Министеръ Некра като отговаряше на единъ представителъ, който бѣше казалъ че Австрія неможала да носи за дълго вѣрше такъ страшикъ войскаѣ, рече: “ Знай че не може, тя лито ще и за дълго да ѣмъ носи защото, твойтъ е прѣлъ вратата, и Най-послѣ съборѣтъ одобри законѣтъ, споредъ който, Австр. войска ще ся покаже до 800 хиляди и то за 10 години.

Ческыѣ вѣстаници *Хласъ* и *Звоизъ* като побѣдихахъ отъ Прага отъ протонствата на целзуратъ, додехъ въ Вѣнъ да издаватъ броевъ си. Но н тукъ едмѣхъ изадохъ 3-4 броиъ ето че имъ възбранихъ издаваніето. Тогазъ тѣ си преселаятъ въ Пештъ, дѣто и во днешъ излизать. “*Видовданъ*” като говори за това пригуря: “Чудо! Чеситѣ най вече викатъ противъ Маджарытъ, но сега журналистиката имъ търси защитѣ въ тѣхнѣхъ свободахъ. Ный ся пакъ чудимъ отъ кога е станъла маджарската свобода толкозъ мила на “*Видовданъ-а.*” —

Румунія

На послѣдніе вѣрме Румунія не зная какъ о
получила дѣстиятъ привилегіѣ да бѣде постано-
влю на уста на всѣхъ почти публицистѣ въ
Европѣ. Повече отъ годниѣ вѣрме сѣдувать
съ неутомимъ настойчивость да ся прѣскатъ
по Европелескыѣ вѣстници разны слухове и
сплетни все на счетъ на Румуніѣ, и както
заблѣвать ибкой все по-май по прѣдначи-
наніею на Австрійскыѣ вѣстници. Това о-
бстоятелство както и туй дѣто повече отъ тѣзи
прѣсканы слухове излѣзавать все-по-май длжи
дало е негли поводъ на другы ибкон вѣстни-
карѣ да подозравать въ тѣзи провинкванія ибшо
по-друго отъ това косто ся прѣдставя прѣлъ
очи. Ужъ на дали Австрія ся боп отъ Румуніѣ
чакъ толковы та іѣхъ тѣй често подмѣта, пыта-
тъ тѣ, или ще има другы ибкон извори това
пейно за Дунавскыѣ книжества грижніе. Тѣ
ся сумнявань ибкакъ изъ тѣзи искренныѣ
за мирѣтъ грижы на Баронъ Бейста и ис-
катъ да кажатъ че и румунѣтъ сподѣлятъ тѣхъ-

